

**Движението на седмия месец,
Среднощният вик и
Караитският календар**

Ейдриън Ибънс

Ейдриън Ибънс

**Движението на седмия месец,
Среднощният вик и
Караитският календар**

maranathamedia.bg

2018

Съдържание

Кой календар трябва да следваме?	4
Среднощният вик	5
Караитският календар	6
Пролетното равноденствие във Великата борба	9
Но съвременните караити не отричат ли 22-ри октомври, 1844 г.?	11
Анти-никейските бащи	13
Но ечемикът не е много надежден	14
Хилел II и ошастливяването на римляните	15
Осветлената пътека към небето	17
Б. „Годината 1843-та.“	21
1. Изчисляване на времето	21
2. Настройки на изчисленията	28
3. Първото разочарование	30
В. Апогеят на Милъритската мисионска дейност	34
1. "10-ят ден на седмия месец."	34
2. „Истинският Среднощен вик."	39
3. Второто голямо разочарование	44
Г. Обобщение	46

Кой календар трябва да следваме?

За тези от нас, които са стигнали до осъзнаването, че има божествен модел на благословието в съботата и празниците, естествено следва въпросът: кой календар трябва да следваме?

Ако сте от тези, които вярват, че през 1840-1848 г. Бог е водил адвентистите към една солидна, непоклатима платформа, тогава тази книжка е за вас. Ако не се интересувате много от делото на адвентните пионери и нямате увереността, че Бог действително е изградил една твърда платформа чрез тяхното проповядване на Тройната ангелска вест, тогава моля спрете дотук. За вас материалът, който следва, няма да е уместен.

Кулминацията на пророчеството за 2300 години от Данаил 8-ма глава в 22-ри октомври, 1844 г. е централният стълб на адвентната вяра.

Библейският текст, който е основата и главният стълб на адвентната вяра, гласи: “До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти”. Данаил 8:14. Великата борба, с. 409, Гл. 23 - Параграф 409

Методът чрез който адвентистите стигнали до датата 22-ри октомври, 1844 г., бил, чрез движението на седмия месец, изградено върху юдейския календар на караитите. В тази книжка съм включил подробна история на адвентното движение от 1843-та и 1844-та година, като доказателство, че случаят действително е такъв. Елън Уайт очертава тази история в книгата Великата борба. Тук ще цитирам малко от нея:

Според Мойсеевата система очистването на светилището или великият ден на умилостивението се падаше **в десетия ден на седмия еврейски месец** (Лев. 16:26-34), когато първосвещеникът, след като е издействал умилостивение за целия Израил и по такъв начин е отстранил греховете му от светилището, излизаше навън и благославяше народа. Така вярвах, че и Христос, нашият велик Първосвещеник, щеше да се яви, за да очисти земята чрез унищожаване на греха и на грешниците и да благослови с безсмъртне Своя очакващ Го народ. **Десетият ден от седмия месец, великият ден на умилостивението, времето на очистването на**

светилището, падащ се на 22 октомври 1844 г., се смяташе за времето на Христовото идване. Това беше в съгласие с вече приведените доказателства, че 2300-та денонощия трябва да изтекат през есента, и заключението изглеждаше неоспоримо.

В притчата в Матей 25 глава младоженецът идва след времето на очакването и дрямката. Току-що приведените доказателства както в пророчествата, така и в символите, го потвърждаваха. **Те внушаваха силно убеждение за истинност; и “среднощният вик” се разгласяваше от хиляди вярващи.**

Движението заля като приливна вълна цялата страна. То се разпростираше от град в град, от село в село до най-отдалечените места, докато чакащият Божи народ се събуди напълно. Пред тази вест **фанатизмът изчезваше подобно на ранна слана под изгряващото слънце.** Вярващите се освободиха от съмнението и объркаността и надеждата и куражът оживиха сърцата им. Делото бе избавено от крайностите, проявяващи се при човешко вълнение извън контрола под влияние на Словото Божие и Божия Дух. Великата борба, с. 399, 400, Гл. - Параграф 25-27

Среднощният вик

Елън Уайт описва движението на Духа като приливна вълна в отговор на Среднощния вик на Движението на седмия месец. Малцина осъзнават колко мощно е било това движение. Обърнете специално внимание на тези думи:

От всички големи религиозни движения от дните на апостолите насам никое не е било по-изчистено от човешки несъвършенства и от сатанински коварства, както движението от есента на 1844 година. Дори и сега, след толкова много време, всички, участвали в движението и удържали твърдо истината, все още чувстват свящото влияние на онова благословено дело и свидетелстват, че то беше от Бога. Великата борба, с. 402, Параграф 30

Есента на 1844 г. е септември и октомври на онази година. Не трябва да пропускаме връзката между донесената от Самюъл Сноу вест, наречена Среднощният вик, и календарът, който той представил.

Използването на Караитската система не било нещо уникално при него. През юли, 1843 г. Хаймс пише следното в Знамения на времето:

Съществува спор между Равинските и Караитските юдеи по отношение на правилното време за започване на годината. Последните настояват, че годината трябва да започне с новолунието, което е най-близо до ечемичната жетва, в съответствие с Левит 23-та глава. В Юдея тази жетва все още не е узряла една луна след Равинската пасха. Джошуа Хаймс, Знамения на времето, 12-ти юли, 1843 г.

Караитският календар

Използвайки системата на Равинското пролетно равноденствие, те били установили разпятieto през 33-та г. сл. Хр., но някои от изчисленията все още не пасвали съвършено. Въвеждането на Караитската календарна система помогнало за подреждането на пъзела. В цитатът, който следва, Хаймс се позовава на 30-та г. сл. Хр. вместо на 31-ва г. сл. Хр., и това показва подробно неразбирането за липсата на нулева година в прехода от времето пр. Хр. и сл. Хр.

Ако Караитските юдеи са прави, истинската пасха през 33-та г. сл. Хр. била проведена една луна, или 29 дни по-късно, от това, което предполага Фъргносън, което през тази година би я поставило в събота. В същата таблица Фъргносън ни показва, че през 30-та г. сл. Хр. Равинската пасха се е падала в четвъртък: следователно ако изброим от това време 29 дни до Караитската пасха, това ще ни доведе до петък на следващата луна. Следователно ние откриваме, че според Фъргносън, ако Караитските юдеи са прави, разпятieto е било в 30-та г. сл. Хр., в средата на седмицата, това би оставило 3 ½ години от седмия месец на 26-та година и още 3 ½ години. Знамения на времето, 12-ти юли, 1843 г.

По-рано в това движение, Уилям Милър бил заявил, че идването на Христос щяло да се осъществи между пролетното равноденствие на 21-ви март, 1843 г. и пролетното равноденствие на 21-ви март, 1844 г. Но когато времето приближавало края си, желанието за едно по-точно разбиране станало съществено. На 20-ти март - денят преди пролетното

равноденствие на 1844 г., Хаймс заявил по-пълно своята увереност в Караитския календар.

Често се задава въпросът: Кога приключва юдейската година? Като цяло, впечатлението е било, че тя продължава едва до 21-ви март. – **Обаче това мнение е в съзвучие само с настоящия метод за отброяване на времето, който се използва от еврейските равини: но с това те се отклоняват от изискванията на Мойсеевия закон.** Според Левит 23-та глава, годината е трябвало да започне с появата на новолунието, което е най-близко до ечемичната жетва, която в Юдея е цяла една луна по-късно от онова с което равините започват тяхната година.

Първоначално, както е показано от д-р Придикс, еврейската година била напълно не-изкуствена, и това продължило по този начин дотогава докато те останали в своята земя, преди враговете им да започнат да царуват над тях. **Няколко столетия преди Христос, те използвали един астрономичен цикъл от 84 години, с определен брой добавени години, всяка от които съдържала тринадесет месеца, вместо обикновеният брой - дванадесет. Било открито, че това е погрешно и то било заместено с Метоновия цикъл от 19 години. За да бъде изчистено от своите дефекти, съвременното оформление на календара било поправен от Равинът Самуил, без да успее да го усъвършенства; би подобрен от Равинът Адда, а по-късно усъвършенстван от Равинът Хилел към 360 г. сл. Хр. (Виж Придикс Соп. Том I, с. 49-54.) Според този календар, юдейската година завършва с първото новолуние след пролетното равноденствие, което през тази година е в 21-ви март. Но според Караитските юдеи, истинската година не може да започне преди появата на следващото новолуние през април.**

Това че караитите са прави, е ясно от Лев. 23-та глава, която изисква ечемикът да бъде зрял при пасхата, на 14-я ден от първия месец, който в Ерусалим е цял един месец по-късно от времето, когато равините пазят пасхата, без да отдават внимание на това Божие изискване. Джозуа Хаймс, Знамения на времето, 20-ти март, 1844 г.

По-късно тази година Хаймс отново ни показва своя метод за изчисление за определяне на седмия месец.

Съществува една трудност при определяне на това кога започва седмият месец в границите на един цял месец. **Мойсеевият закон изисква пасхата да бъде на пълнолуние, когато е узряла ечемичната жетва**, което варира от последната част на март, до първата на май. **Равинските евреи съблюдават първото пълнолуние след пролетното равноденствие, независимо от ечемичната жетва и това обикновено е една луна по-рано от времето, което съблюдават караитските евреи**, които се съобразяват с Мойсеевия закон. Юдейската година започва с новолунието преди пасхата. Ако караитите винаги съблюдаваха пасхата при второто пълнолуние след пролетното равноденствие, ние винаги можехме да знаем кога започва тяхната година; но когато ечемикът е зрял, те съблюдават, заедно с равинските юдеи, при първото пълнолуние. Първото пълнолуние след равноденствието варира от 20-ти март до 5-ти април. Когато то наближава към 20-ти март, ечемикът не е узрял, и караитите съблюдават второто (пълнолуние); но когато наближава първи април, ечемикът в повечето случаи е узрял, и тогава караитските и равинските юдеи съблюдават пасхата при едно и също пълнолуние. Тази година, първото пълнолуние идва на 3-ти април; и ние нямаме сигурни средства, чрез които да разберем дали ечемикът тогава е бил узрял, и дали истинската пасха е била спазвана по това време, или дали не е била съблюдавана при следващата луна. **Понеже първата пълна луна е дошла толкова късно тази година, тогава вероятно караитите са спазвали пасхата по това време, освен ако жетвата не се е оказала по-късна от обикновеното. Ако е така, от това следва, че скоро ще влезем в седмия месец.**

На страница 489 от третия си том, Калмет казва, че в края на март ечемикът, според Шоу, вече бил узрял в Ерихон; а така също и в Акър, 14 дни след това. Също, според Хойст, в края на март, той се намира във фазата на клас в Мароко – където климатът е същият като в Юдея. Ечемикът, казва той, се сее в Юдея и Мароко в средата на февруари. (Пак там с. 486, том. 3). Зеленият боб, казва Шоу, както го цитира Калмет, може да бъде събиран цяла пролет, и е узрял през март. 11-ти септември, 1844 г. Дж. В. Хаймс, HST, с. 45, Параграф 4

Затова, като цяло, милъритското движение преминало от равинския метод на равноденствието към караитския метод на ечемика.

Втората поправка била свързана с правилната година за парусия. Милървата „юдейска година“ от [равноденствието] 21-ви март, 1843 г. до [равноденствието] 21-ви март на 1844 г. първоначално била приета като цяло между последователите му. Постепенно, **обаче, когато вниманието било привлечено към едно друго юдейско отброяване, цялостната тенденция на дискусиата показала предпочитание към караитското отброяване пред равинското като по-библейско. Приемането на Караитското отброяване ги довело до поправка на датата за разпятието, понеже Фъргиусън, който до онова време бил главният авторитет при милъритите във връзка с датата на разпятието, бил използвал Равинското отброяване при нейното определяне.** Герард Дамщпйтг, Основни на вестта и мисията на Адвентистите от Седмния Ден (1977 г.) с. 89.

Пролетното равноденствие във Великата борба

Историческата реалност на първоначалната Милърва проекция на времето е обяснена в една бележка под линия в Духът на пророчеството, том 4, което по-късно станало Великата борба.

Годината 1843-та обаче, била считана като стигаща до пролетта на 1844 г. Накратко, причината за това е следната: **В древността годината не започвала в средата на зимата, както е сега, но при първото новолуние след пролетното равноденствие. Затова, понеже периодът от 2300 дни започвал в година, изчислявана чрез древния метод, било сметнато за необходимо да има съобразяване с този метод до края на периода.** Оттук, било сметено, че 1843 г. завършва през пролетта, а не през зимата.

Но 2300 дни не могат да бъдат отброявани от началото на 457 г. пр. Хр. Защото указът на Артаксеркс—който е стартовата точка—не влязъл в сила до есента на онази година. В последствие, 2300 дни започват през есента на 457 г. пр. Хр. и трябва да достигнат до есента на 1844 г. сл. Хр. (Виж малката диаграма на гравюрата срещу страница 328-ма.)

Понеже този факт първоначално не бил разбран от г-н Милър и сподвижниците му, те очаквали идването на Христос в 1843 г., или през пролетта на 1844 г.; оттук дошло и първото разочарование и привидното забавяне. **Разкриването на правилното време, във връзка с друго свидетелство на Писанието, било това, което**

довело до движението познато като „среднощният вик” на 1844 г. и до този ден изчислението на пророческите периоди, което поставя края на 2300 дни през есента на 1844 г., остава без възможност за дискредитиране. {Великата борба, 1888 г., с. 682, Приложение, Бележка 3 – Параграф 6}

В древни времена много култури действително функционирали според пролетното равноденствие. Това със сигурност било обичай на римляните, който бил възприет от евреите, когато те били под тяхната власт.

Йан казва в своята Археология, на с. 111, 112, че Мойсей "задължил свещениците да представят на олтара, на втория ден от пасхата, или на шестнадесетия ден след първото новолуние на април, един узрял сноп. Защото, ако те виждали при последния месец на годината, че зърното нямало да узрее, както се очаквало, били принудени да добавят един месец, което обикновено се случвало на третата година. **Юдейските равини казват, че март и септември, а не април и октомври, са били началните месеци на тези две години. Признава се, че те са били в толкова късен период, но промяната вероятно се е дължала на примера на римляните, които започвали годината си с месец март. Юдеите, или са били доволни от техния пример в това отношение, или са били доминирани от тяхната власт, и възприели същата практика.** Това, че случаят най-вероятно е такъв става видно също от факта, че позицията на равините среща опозицията не само на Йосиф Флавий, но и тази на употребата на сирийски и арабски езици; ясно е също и от факта, че предписаните съблюдавания на трите големи празнични дни няма да са в съгласие с месец март и септември, както беше показано от Михаелис: виж Коментар, de Mensibus Hebraorum in Soc. Reg. Goett. 1763-1768, с. 10 и това, което следва." Джозуа Хаймс, Знамения на времето, 12-ти юли, 1843 г.

Думата Карант означава "една точка в закона." **Те обвиняват равините, че са изоставили закона, и са се съобразили с обичаите на езичниците; и обвинението е справедливо, тъй като те регулират своята година чрез пролетното равноденствие, подражавайки с това на римляните; докато законът не казва нищо за пролетно равноденствие; Самюъл Сноу, Истинският Среднощен**

вик, 22-ри август, 1884 г., препечатан в Знамения на времето, 2-ри и 9-ти октомври, 1844 г.

Бележката под линия в том 4-ти на Духа на пророчеството показва, че цялостното оригинално изчисление е било коригирано по-късно в Среднощния вик, който разбира се използвал Караитската система за изчисление.

Разкриването на правилното време във връзка с друго свидетелство на писанието, довело до движението познато като „среднощният вик“ на 1844 г.; и до днес, изчисляването на пророческите периоди, което поставя края на 2300 дни през есента на 1844 г. остава без възможност за дискредитиране. {Великата борба 1888 г., с. 682, Параграф 1}

Така че бележката под линия в този том не подкрепя метода на пролетното равноденствие като време за започване на годината. Тя просто говори за историческата реалност на това как Милър първоначално я е изчислявал според своето разбиране за древните времена, а след това обяснява как по-късно това е било коригирано в Среднощния вик.

Но съвременните караити не отричат ли 22-ри октомври, 1844 г.?

Когато запитате съвременните караити за датата 22-ри октомври, 1844 г., ще ви кажат, че през онази година караитите са спазвали Йом Кипур в септември. Тази информация беше използвана, за да може караитите да бъдат дискредитирани като ненадеждни. Но един съвременен караитски ръководител в Израил ни казва точно защо са пазили през септември:

Традицията на Адвентистите от Седмия Ден изглежда е дочул за тази карантска практика, или може би са допуснали, че това е била Карантска практика на основата на тяхното (правилно) допускане, че карантите следват стриктно Библията. Авив бил централен проблем за карантите и до днес Карантският брачен договор включва обет, че брачната двойка ще празнува празниците "според видимостта на луната и появата на Авив в земята Израел." Обаче, в Средните векове

вече имало караитски общества, които постепенно възприели 19 годишният цикъл на равините. **В началото само караитите в отдалечените земи на разпръсването последвали 19 годишния цикъл на равините. Те твърдят, че им било трудно да получават доклади за състоянието на ечемичната реколта в Израел от толкова далече.** Обаче чак до 15^{то} столетие караитите от Свещената земя продължили да следват Авив, въпреки че техните сънародници от разпръсването приели 19 годишния цикъл на равините....

Въпреки всичко, към 19^{то} столетие караитите като цяло последвали 19 годишния цикъл на равините - както тези от диаспората, така и онези в Израел. Караитът Хакам Шломо бен Афеда Хакоен от 19^{то} столетие написал съкратен преразказ на Елайджа Баскиачиевата Адерет Елиаху. Шломон Афеда накратко преразказал цитирания горе пасаж, но добавил следните думи:

"И за известно време вече търсенето на Авив било прекратено дори в земята Израел, и те [жителите на Израел] добавят години, използвайки споменатата по-горе система [т. е. 19 годишният цикъл на равините] както правим и ние извън Израел, [това е] против законното решение на Рав [т. е. Баскиачи] и Хакаим [споменатият в пасажата от горния цитат Адерет Елиаху] може би, за да се обединят всички общества, така че да няма несъгласие между тях и нас при определянето на годината." — От "Тереф Ха'Адерет", *Шломон бен Афеда Хакоен*, Израел 1987 г., с. 22-23 (писано през 1860 г.) [превод от еврейски на Неемия Гордън, квадратните скоби са добавени от преводача за яснота.]

Ясно е, че по времето на Шломон бен Афеда Хакоен (ок. 1860 г.) навсякъде, всички караити, били използвали, в продължение на много години, 19 годишния цикъл на равините. Затова, Йом Кипур трябва да е бил празнуван от караитите в късния септември на 1844 г., според 19 годишния цикъл на равините, а не в късния октомври на 1844 г. Писмо на Неемия Гордън по темата за Йом Кипур през 1844 г. 27-ми ноември, 1998 г.

Виждаме че действително караитите не спазвали Йом Кипур през октомври, но това е защото те били изоставили собствения си метод и възприели равинския метод на изчисление. Фактът, че милъристите адвентисти изучавали достатъчно внимателно историята, за да открият

действителния метод на караитите, дори когато самите Карайти не следвали собствения си метод, говори за тяхното посвещение за намиране на истината.

Анти-никейските бащи

Чувствата на християните към юдеите ставали все по-далечни. В писанията на анти-никейските отци има доказателства, че християните не участвали в празници заедно с юдеите. Те също били поставяни под дисциплина, в случай, че им се наложи да участват в юдейски празници, които са изчислени преди пролетното равноденствие.

XVII. Как трябва да бъде празнувана пасхата.

Затова е ваше задължение, братя, които сте изкупени чрез скъпоценната кръв на Христос, да **съблюдавате дните на пасхата точно, с пълна грижа, след пролетното равноденствие**, та да не бъдете задължени да пазите спомена за онази мъка два пъти в годината. Пазете го само веднъж в годината за Онзи, който умря, но веднъж.

Не я изчислявайте сами, но я спазвайте, когато вашите обрязани братя правят това: пазете я заедно с тях; и ако те сгрешат в своето изчисление, не се безпокойте. Пазете вашите ноци за бдене в средата на дните на безквасния хляб. **И когато юдеите празнуват, вие постете и ридайте над тях, защото в деня на техния празник, те разпънаха Христос; а докато те жалеят и ядат безквасен хляб с горчивина, вие празнувайте. Но повече не се грижете за това да пазите празника с юдеите, защото ние сега нямаме общение с тях; защото те самите бяха отклонени по отношение на изчислението, което те смятат, че са осъществили съвършено, за да може да бъдат отклонени от всяка страна, и да бъдат откъснати от истината. Но вие наблюдавайте внимателно пролетното равноденствие, което се случва на двадесет и втория ден от дванадесетия месец, който е Дистрос (март), наблюдавайки внимателно до двадесет и първия ден на луната, за да не би четирнадесетият ден на месеца да се падне в друга седмица, и като се извърши грешка, заради невежество, да празнувате пасхата два пъти в годината, или да празнувате деня на възкресението на нашия Господ**

в някой друг ден, а не в неделя. Анти-никейски отци, том 7 – Конституции на апостолите 07.07.09

8. Ако някой епископ, или презвитер, или дякон **празнува празника на пасхата преди пролетното равноденствие с юдеите, нека му се отнемат правата.** Анти-никейски отци, том 7 – Конституции на апостолите 07.07.16

Изявлението “празнува празника на пасхата преди пролетното равноденствие с юдеите” показва ясно, че в някои случаи юдеите са спазвали пасхата преди пролетното равноденствие. Единственият начин това да се прави било чрез доклад за ечемичния Авив. Християнските ръководители, които отхвърляли съблюдаващите Тората юдеи, настоявали извършването на техните празници да бъде само след пролетното равноденствие.

Но ечемикът не е много надежден!

Идеята нашият календар да се основава на доклади за посевите, идващи от Израел, изглежда неприятна за мнозина. Това неудобство, да си зависим от докладите за реколтата на юдеите в Израел, не е ново нещо. То със сигурност е притеснявало и Константин.

“Защото тяхната хвала действително е абсурдна, **че не е в наша власт да съблюдаваме тези неща, без инструкция от тях.** Защото как ще бъдат способни да оформят една здрава преценка онези, които от времето на тяхната отцеубийствена вина за убиването на Господ, са били подчинени на насочването - не на разума, а на неуправляема страст, и са лашкани от всеки импулс на полуделия дух, който е в тях? Затова и в тази точка, както и по отношение на други, те нямат възприятие за истината, така че, бивайки напълно невежи относно истинското приспособяване на този въпрос, те понякога празнуват Великден два пъти в една и съща година. **Защо тогава трябва да следваме онези, които са явно в голяма заблуда?** Със сигурност никога не трябва да се съгласяваме да спазваме този празник втори път в една и съща година.” Константин, Евсевий, Животът на Константин, Глава 18

Константин намерил извинения, за да може да развие свой собствен календар и да не е зависим от юдеите. Като причина да не им се

довери, той изтъква това, че са убили Христос и, че понякога пазят пасхата два пъти! Това се дължи на факта, че понякога, когато не са получили необходимата информация, те спазвали Пасхата два пъти за сигурност. Те явно искали да получат това благословение и това не е ли добро нещо. Е, не и за Константин.

Хилел II и ощастливяването на римляните

Римляните всъщност се опитвали да попречат на юдеите да пазят празниците. В 4^{то} столетие Хилел II развил една календарна система, която била задоволителна за римляните и щяла да предотврати трудности.

Хилел II: Патриарх (330-365 г.); син и приемник на Юда III. Само в два случая името му се цитира във връзка с халакот: в единия, Хосе б. Абин му излага закон; в другия, Хилел цитира мишна, за да установи закон (Иер. Бер. ii. 5а; Иер. Тер. i. 41а). Традицията му приписва едно прокарване (на закон), което се оказало от несметна полза за собствените му едноверци, както и за следващите поколения. За да се уравни лунарната и слънчевата година, така че световното празнуване на празниците да стане възможно на определените в Библията дни, се изисквало от време на време да се добавя по един ден в месеца и по един месец в годината (виж Календар). Тези добавки били решавани при срещите на една специална комисия на Синедриона. **Но Констанциус, следвайки тираничните прецеденти на Адриан, забранил провеждането на такива срещи, а също и продаването на артикули с определени еврейски цели. За това колко трудно в последствие е станало фиксирането на годишния календар може да се прецени от озадачаващото писмо, което било адресирано до Раба – директора на академията в Махуза, запазено в Талмуда.** Очевидно то е било написано от един приятел в Палестина, който желал да запознае вавилонските религиозни власти със състоянието на юдаизма в родната му страна, и с решенията на една среща, която била проведена заради указаната по-горе цел. В него е написано следното:

(месецът Аб; Синедрион, 12а). "Двама [ученика], които идвали от Ракат [Гиберий; виж Мег. 6а], били узнати от Орела [римляните], защото в своите притежания имали платове от Луз [сини или лилави конци за крапцата на дреха - зизит]. Чрез благодатта на

Всемилолюбивия и заради собствените им заслуги те избягали. Също и бременосците на Нашон [ясновидецът: мисия определена от патриарха] желал да учреди един страж [един месец за добавяне], но арамейците [римляните] не желал да им позволят. Обаче, водачите на събранието [ръководителите на съвета] свикали събрание [по друго време] и учредили един страж в месеца, в който умрял свещеника Аарон"

Почти цялата диаспора зависела от законовото съблюдаване на празниците и от осветените от юдейския Синедрион постове; но една опасност заплашила участниците в онова решение и вестителите, които споделили решенията си с отдалечените конгрегации. За да се успокоят временно чуждестранните конгрегации, Хуна б. Абин (несъмнено с одобрението или по нареждане на Хилел) веднага посъветвал Раба да не чака официалната прибавка: "Когато си убеден, че зимната четвърт ще достигне отвъд шестнадесетия ден на месец Нисан, обяви годината за високосна, и не се колебай" (Р. Х. 21а). Но понеже религиозните преследвания продължили, Хилел решил да осигури оторизиран календар за всички идващи времена, макар че правейки това той скъсвал връзките, които обединявали юдеите от диаспората с тяхната родна страна и с патриархата.

Император Юлиан се показал особено благосклонен към Хилел, когото почитал при много случаи. В едно лично писмо към него, Юлиан го уверил в приятелството си и му обещал да подобри положението на юдеите в бъдеще. Преди да се отпрати на война срещу Персия, Юлиан се обърнал към еврейските конгрегации с едно окръжно писмо, в което ги информирал, че "е превърнал еврейските данъчни свитъци в пламъци," и, че "желал да им направи още по-големи услуги, е посъветвал своя брат – почитаемият патриарх Юлос, да анулира така наречените 'данъци за изпращане.'" <http://www.jewishencyclopedia.com/articles/7699-hillel-ii>

Новият календар, разбира се, включвал употребата на пролетното равноденствие, както било показано в проучването на пионерите, във връзка с календарна система на равнините в противовес на тази на караитите. Всъщност равинската система била развита, за да ошастливи Рим. За да ошастливят Рим, те очевидно трябвало да я променят, за да не се основава вече на библейските изчисления в

Тората. Дали това не е част от изпълнението на пророчеството, че силата на малкия рог ще промени времена и закони? Струва си да се помисли за това. Що се отнася лично до мен, аз съм щастлив, че хората се интересуват от празниците и не осъждам никой за това, че следва съвестта си по този въпрос. Разбира се аз също трябва да следвам съвестта си според фактите, които са пред мен.

Осветлената пътека към небето

Въпреки че за първи път Самюъл Сноу отпечатал своята разработка върху караитския календар през 21-ви юли 1844 г., движението всъщност не се асоциирало с нея преди месец август онази година. Но когато хората прегърнали вестта, Светият Дух слязъл с голяма сила. Едва когато Самюъл Сноу дал датата 22-ри октомври според караитския календар, Светият Дух поставил печат на одобрение върху дадената вест. Два месеца след разочарованието през 1844 г., Елън Уайт получила нейното първо видение, което е записано в книгата Ранни писания.

Докато се молах на семейния олтар, Светият Дух ме осени и ми се струваше, че се издигам все по-нагоре и по-нагоре, високо над тъмния свят. Обърнах се да видя къде е адвентният народ в този свят, но не можах да го намеря. Тогавя чух глас да ми казва: “Погледни пак, но гледай малко по-високо”. Повдигнах очите си и видях една права и тясна пътека, простираща се високо над света. Адвентният народ пътуваше по тази пътека към святия град, който се намираще на другия край на пътеката. **Зад пътуващите адвентисти, в началото на пътеката, имаше блестяща светлина, за която един ангел ми каза, че представлявала “среднощният вик”.** Тази светлина огряваше цялата пътека и беше светилник за нозете им, за да не се спъват. Докато продължаваха да гледат към Исус, Който вървеше точно пред тях, водейки ги към града, те бяха в безопасност. Ранни писания, с. 14, Моето първо видение – Параграф 2

Пътеката била осветена от една ярка светлина в началото на пътя. Тази светлина осветлявала цялата пътека до града. Ходейки в тази светлина, докато очите им били съсредоточени в Исус, те щели да бъдат в безопасност. Ангелът казал на Елън Уайт, че тази светлина била среднощният вик. Среднощният вик бил донесената от Самюъл Сноу

вест по отношение на календара, по който се изчислявала датата 22-ри октомври, 1844 г.

По какъв начин този календар щял да осветлява пътеката през целия път до града? Забележете следното по отношение на съботата.

Беше ми представено, че цялото небе вижда и наблюдава в съботата онези, които признават изискванията на четвъртата заповед и съблюдават съботата. Ангелите отбелязваха техния интерес и високата им почит към тази божествена институция. Онези които освещаваха Господ Бог в сърцата си в една стриктно посветена рамка на ума, и, които се стараеха да обогатят святите часове, **спазвайки съботата според най-добрите си способности, и почитаха Бога, наричайки я наслада – тези бяха специално благословени от ангелите със светлина, здраве и на тях им беше давана специална сила.** Свидетелства към църквата, том 2, с. 704, 705, Гл. 81 – Параграф 23

Духът на Бога, който идва всяка събота, се разширява в празниците. Виж книгата *Съботен извор* за разширено изучаване по този въпрос. Чрез календара научаваме за определените времена, в които Светият Дух се излива в по-голяма мярка.

Деян 3:19-20 Затова, покаяйте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви и да дойдат освежителни времена от лицето на Господа (20) и Той да ви изпрати определения за вас Исус Христос:

Затова когато познаваме времената и сезоните, ние познаваме времената, в които Божият Дух идва в по-пълна мярка. Точно колко от Духа идва при нас откриваме в Числа 28-ма и 29-та глави, така както това става ясно от мерките за брашното и маслото, които се смесват, за да станат безквасен хляб по време на съботите, новолунията и празниците. Виж книгата *Жив хляб от небето* за повече по този въпрос.

Така Среднощният вик осветлява пътеката през целия път до града, отчасти, като ни дава календара, който ни показва как да се сдобием с масло за съдовете си, така че, когато дойде

Младоженецът, да можем да сме готови да влезем с Него и да не бъдем оставени вън зад вратата. Очевидно онези, които не избират да получат това масло вече са избрали да не отиват на сватбения празник. Не нашият Спасител е този, който ги държи отвън.

Календарът за празниците бил изработен от нашите пионери в самото начало на движението. За съжаление те го оставили да хваща прах на рафта заради едно погрешно разбиране за заветите. Но сега сме поканени да избършем прахта от тази адвентна история и да научим за истинския календар за Божия народ в тези последни дни.

Останалата част от тази книга предоставя една подробна история на адвентното движение от 1843 до 1844 г. и за това как те са приели караитската изчислителна система. Каня ви да я изучавате внимателно и да видите, че Светият Дух е бил излят с голяма сила, когато този календар бил даден, за да покаже датата 22-ри октомври, 1844 г.

Извадка от

Основи на вестта и мисията на Адвентистите от седмия ден
1-ва част, 3-та глава – Кризата през 1843-1844 г.

Герард Дамщийгт

1977 г.

Б. “Годината 1843-та.”

1. Изчисляване на времето

Когато дошла 1843-та година, Милъритският мисионски тръст станал по-силен от всякога, защото това била годината, в която приключвали няколко времеви пророчества, годината на Христовото лично завръщане, и последен шанс църквата и светът да приемат истината. Милъритите били единодушни, че "годината 1843-та" била годината на Второто пришествие. Някои, обаче, очаквали Христос да дойде в рамките на Грегорианската календарна година (1-ви януари - 31-ви декември, 1843 г.), докато самият Милър предвиждал това събитие някъде между 21-ви март, 1843 г. и 21-ви март, 1844 г. **Милър предполагал, че „юдейският начин за изчисляване на времето“ бил основан на отброяване от пролетното равноденствие на 1843 г. до пролетното равноденствие на 1844 г.¹ По-късно, в годината 1843-та, когато изчислението на еврейската година било анализирано повече, било разкрито, че има два метода за определяне на еврейската година. Единият метод – равинското отброяване, регулирал „началото на годината чрез астрономически изчисления," и я започвал с "с първия ден на новолунието, което било най-близо до пролетното равноденствие, когато слънцето е в знака на овен."² Според този метод, еврейската**

¹ Милър, "Синопис на възгледите на Милър," с. 147. Срв. уводна статия, "Пролетното равноденствие," Адвентен вестител, 3-ти април, 1844 г, с. 68. Милървата година била равноденствена слънчева година.

² Редакторска уводна статия, "В средата на седмицата," Знамения на времето, 5-ти декември, 1843 г., с. 134; Редакторска уводна статия, "Хронология," с. 123. По-късно, краят на Равинската еврейска година

година през 1843 г. започвала на 1-ви април, 1843 г. и приключвала на 20-ти март, 1844 г., - един период, който попадал в границите на Милървата година. **Другият метод бил Караитското отброяване и той бил взет от Караитските юдеи – една малка група, която "все още се придържала към буквата на Мойсеевия закон, и започвала [годината] с новолунието, което е най-близо до ечемичната жетва в Юдея . . . което е една луна по-късно от равинската [такава] година."** караитите наблюдавали на Лев. 23:10, 11, според който от евреите се изисквало да донесат един сноп от първите плодове на жетвата им при свещеника като принос за полюшване на 16-ят ден от първия месец – една церемония, която очевидно би могла да се съблюдава само, когато ечемичната жетва е узряла в Юдея. На тази база, караитската еврейска година 1843-та започвала на 29-ти април, 1843 г. и завършвала на 17-ти април, 1844 г. **Милъритите научили също, че повечето евреи следвали равинското отброяване, защото било по-практично годината да се изчислява с астрономични изчисления свързани с пролетното равноденствие отколкото чрез узряването на ечемичната жетва в Юдея.**

През 1843-та година се очаквали различни дати с различно ниво на интерес като вероятности за Христовото завръщане, но нямало единодушие в мнението за никоя от тях. Най-ранната от тези дати била свързана с приключването на 1335 дни от Дан. 12:12. Милъритите смятали, че тези 1335 дни достигат точно 45 години след приключването на 1290 дни на Дан. 12:11 – една дата, която била идентифицирана, чрез едно от двете събития на Френската революция. Най-ранната част на тези събития била пленяването на Рим на 10-ти февруари, 1798 г. от командваната от генерал Бертие френска армия. Другото събитие се случило на 15-ти февруари, 1798 г., и показвало "събарянето на папското управление и издигането на Римската

през 1843 г, бил определен за 18-ти март, 1844 г. ([Хейл], "Десетият ден на седмия месец," Адвентен вестител, 25-ти септември, 1844 г., с. 60). Срв. Натан Дабол, Нов английски Алманах . . . , 1844 г., с. 7; Редакторска уводна статия, "Еврейската година," МС, 11-то октомври, 1844 г., с. 117.

Република."³ Така 1335-те дни се смятало, че достигат, или до 10-ти февруари, или до 15 февруари, 1843 г. Когато тези дати наближили, "при мнозина очакването било трескаво, напълно вярвайки, че след това великият ден на Господ ще връхлети света."⁴

Втората група дати, която била фиксирана от различни милърити, била свързана с приключването на 2300 дни от Дан. 8:14 – събитие за което се приемало, че е точно 1810 години след приключването на 70-те седмици от Дан. 9:24-27. Мнозина поставяли края на 70-те седмици при разпъването на Христос, други, при Възнесение или Петдесетница; освен това, имало две мисловни школи във връзка с точната дата на разпятието, което довело до определянето на два набора дати за Възнесението и Петдесетница.

Най-ранната дата за разпятието, която привлякла особено внимание, била 3-ти април на 33-та година сл. Хр. "когато мнозина предполагали, че приключват 70-те седмици."⁵ Астрономическите изчисления на Джеймс Фъргюсън оформили базата за тази дата, правейки така, че от нея, до 3-ти април, да бъдат 1810 години.⁶ Придържашите се към това мнение смятали, че промените на календара през 1752 г., когато Британските владения възприели Грегорианския календар, не са имали отражение върху базираните върху първоначалната дата изчисления.⁷ В последствие, за разлика от другите дати, които ще бъдат обсъдени по-надолу, те нямало да приемат 14-ти април като дата за Христовата смърт, както било показано от Грегорианския литургически календар през 1843 г. Когато Христос не се появил през април, някои от тази група посочили към вероятността 70-те седмици да са приключили при

³ [Лич], "RPA," с. 73.

⁴ Пак там., с. 73, 74.

⁵ [Блис], "Краят на пророческите периоди," Знамения на времето, 5-ти април, 1843 г., с. 34.

⁶ Пак там.

⁷ [Блис], "Пророчески периоди," с. 34.

възнесението на Христос, и помислили, че "2300 дни ще завършат в средата на май, така че при годишнината от възнесението на нашия Господ [14-ти май], светиите можели да се възнесат, за да го посрещнат във въздуха." Блис – водещ защитник на датата 3-ти април като време на разпятието, предпочел празникът Петдесетница. Той казвал, че, тъй като разпятието било на "3-ти април, 33-та г. сл. Хр., и 70-те седмици изглежда приключвали в рамките на 50 дни след това, то 2300 дни, които достигат до идването на Христос, 1810 години след 70-те седмици, изглежда приключват около 23-ти май, 1843 г., по което време праведните имат причина да очакват да посрещнат своя Господ в небето."⁸

⁸ Пак там. Датата 23-ти май била поддържана от една необичайна интерпретация на 1335 дни от Дан. 12:12. Според Блис, приключването на тези дни означавало датата на която праведните щели да застанат върху новата земя. За да определи това, той свързал приключването на 1290-те дни от Дан. 12:11 с фразата "във времето на края южният цар ще се сблъска с него" (Дан. 11:40). Този текст символизира един аспект от войната между Египет и Наполеон през 1798 г. 1290-те дни трябвало „да достигнат до времето, когато Египет [южният цар] се сблъсква с Бонапарт, което било на първи юли, 1798 г. 1335-те дни достигат 45 години след това, и затова щели да приключат на тогавашния първи юли; а към приключването на 2300 дни на 23-ти май, щели да бъдат прибавени само четиридесет дни. Следователно, по това време, праведните имат причина да очакват да застанат в жребия си на новата земя, за да засияят с блясъка на простора до вечни векове" (пак там, с. 35). Периодът от 40 дни играл важна роля в този аргумент, както било показано от различни старозаветни стихове що се отнася за значимостта на числото 40 (пак там). След неуспеха на това предсказание, било предположено, че краят на 1335-те дни трябвало да се случи някъде през време на 45-та годишнина на периода между 2-ри юли, 1798 г. и 27-ми февруари, 1799 г., когато Наполеон бил в Египет и южният цар се сблъскал с него (Уводна статия, "Отговор към брат Търнър," Знамения на времето, 12-ти юли, 1843 г., с. 148).

Повечето Милърити, обаче, защитавали датите за разпятието, Възнесението и Петдесятница, така както те се намирили в Грегорианския календар. Лич казал: "14-ти април бил точка във времето, която от мнозина била очаквана с най-голяма загриженост. Те имали пълната увереност, че тя нямало да отmine, без да докара очакваните кризи."⁹ Когато времето отминало, те започнали да очакват друга възможна дата и продължили своята мисионска активност "с по-голяма ревност от всякога," убедени, че надеждите им ще се изпълнят през останалата част на годината.¹⁰ Други очаквали "сезона на Възнесението или празника Петдесятница като най-вероятно време за Пришествието,"¹¹ да бъде свързан не с трети, а с 14-ти април.¹²

⁹ [Лич], "RPA," с. 76. Срв. "Писмо от брат Х. Б. Скиньър," Знамения на времето, 31-ви май, 1843 г., с. 99. Пасхалният празник от 1843 г. също сочил към типологичната значимост на избавлението на Божия народ от Египет ([Лич], "RPA," с. 74). Фактът, че Равинската пасха се падала на 14-ти април можел да придаде допълнителна значимост на тази дата (Редакторски уводни страници, "Средата на седмицата," с. 134).

¹⁰ [Лич], "RPA," с. 76.

¹¹ Пак там. Според литургичния календар датите за Възнесение и Петдесятница били 25-ти май и 4-ти юни 1843 г. (Дабол, Алманах, 1843 г., с. 9, 10). В 1844 г. Лич препотвърдил предишното си убеждение, че 2300 дни приключват с "годишнината от възнесението" през пролетта на 1843 г. ("Къде сме?," Адвентен вестител, 17-ти април, 1844 г., с. 87). Този аргумент се основавал на идеята, че приключването на 70-те седмици било определено от началото на Христовата свещеническа служба в небето. Той забелязал, че "последното събитие, което трябвало да се случи в 70-те седмици, било помазването на НАЙ-СВЯТОТО, или буквално, СВЕТАЯ СВЕТИХ – Санктум Санкторум [Дан. 9:24]." Той казал: "Това помазване [на земното светилище – Изх. 30:25-31; Лев. 8:10-13] се случило точно преди, и като, подготовка за представянето на кръвта на приноса за грях в святоото място. Построеният от Мойсей ковчег бил един съвършен модел на скинията в небето, където Христос е влязъл за нас

Следващото определяне на време, което привлякло вниманието на Милъритите, било базирано на типологичната значимост на еврейските церемониални празници, и то било представено от самия Милър. Той посочил, че "всички церемонии на типологичния закон, които били съблюдавани в първия месец [Авив или Нисан], или по време на пролетното равноденствие, имали своето изпълнение в първото идване и страданията на Христос, но всички празници и церемонии в седмия месец [Тишри], или по време на есенното равноденствие, могат да имат своето изпълнение единствено при второто му идване."¹³ Някои от

с кръвта си като принос за грях, която пролял извън стана. Виж Евр. 7-ма до 10-та глава. Тогава това което направили Мойсей и Първосвещеника в модела, нашият пророк и свещеник – Христос извършил в истинската скиния – самото небе. Тя трябва да е била помазана веднага след неговото възнесение в небето, и преди Петдесетница, защото тогава дошъл мирният отговор – доказателството, че той е възтържествувал пред Умилостивилището" (пак там). Срв. Лич, "Дискусия," Знамения на времето, 15-ти септември, 1840 г., с. 89. Тук той казал, че "Светая Светих,' самото небе,' било това на което Светая Светих в скинията е символ, и то било посветено [помазано] за нас чрез жертвата на Христос, и с появата му там със собствената му кръв за нас." (Скобите са негови.) Срв. Хочкис, "Пророчески периоди," с. 39. Милър свързвал Дан.9:24 с влизането на Христос в светая светих (ESH, 1833 г., с. 16 [Знамения на времето, 15-ти май, 1841 г., с. 25]).

¹² През време на този период, не-милъритски източници споменават 23-ти април, 1843 г. като Милърова дата за парусията (бел. прев. Пришествието). Това било твърдо опровергано от Милъритите, и било показано, че този слух идвал от Ню Йорк Сън и дори събудил очакването за Второто Пришествие на тази конкретна дата в Чили ([Лич], "RPA," с. 87; Лич, "Евангелието на царството," с. 109).

¹³ Писмо, Милър до Хаймс, Знамения на времето, 17-ти май, 1843 г., с. 85. То било написано, "защото някои очаквали определени дни през пролетта" (Милър, Апология, с. 25).

аргументите му били: (1) "Светилището, поклонниците и всичко принадлежащо на него, били очиствани на седмия месец, от десетия до седемнадесетия ден" (Лев. 16:29-34); (2) "умилостивението било извършвано на десетия ден от седмия месец, и това със сигурност е символ на умилостивението, което Христос извършва за нас сега" (Лев. 16:1-34; Евр. 9:1-28); (3) "когато първосвещеникът излизал от светая светих, след като е извършил умилостивение, благославял народа - Лев. 9:22, 23; 2 Царе 6:18. Така ще направи и нашият велик Първосвещеник – Евр. 9:28. Това било на десетият ден от седмия месец"¹⁴; (4) празникът на Шатрите (Лев. 23:34) бил предобраз на великия ден, когато "гласът на Исус щял да призове праведните мъртви" (Йоан 5:28, 29; 1 Сол. 4:16).¹⁵ Поради това разсъждение, което обяснявало Дан. 8:14 в светлината на Левит и Евреи, той не очаквал Христовото идване преди есенното равноденствие. На този етап от опитността на Милъритите, седмият месец на еврейския календар бил определен като най-вероятен чрез равинското отброяване, поставяйки като граници на този месец 24-ти септември и 24-ти октомври, 1843 г. Една допълнителна причина поради която на този период се гледало с голям интерес била еврейската гражданска година, която приключвала през месец октомври. Идеята на Милър за предобразната важност на седмия месец била така добре оценена най-малко от един кореспондент, че в Знамения на времето се появило едно писмо, в което се казвало, че "седмия месец на отец Милър ще докара края." Когато "есенното равноденствие наближило, очакванията на мнозина били пробудени, че Господ ще дойде в сезона на празника на Шатрите."

Милъритското ръководство отхвърлило идеята за завръщане на Христос в 1847 г. Защитниците на тази дата се съмнявали в общоприетия възглед за разпятието при приключването на 70-те седмици и интерпретирали смисъла на фразата "в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приноса" (Дан. 9:27), че Христос е

¹⁴ За подобна типология, виж Макнайт, Апостолски послания, върху Евр. 9:28, и Джон Бънян, Спиритуализиране на Соломоновия храм . . . , 1814 г., с. 177 (Уводни страници, "Предобрази," с. 117).

¹⁵ Редакторски уводни страници, "Средата на седмицата" с. 134.

умрял в средата на 70-та седмица. В такъв случай 70-те седмици щели да приключат "3 1/2 години след разпятието, с видението на Петър, когато му било показано, че стената между евреи и езичници е съборена, и Корнилий се обърнал. Това е възгледът на Волф и други, които очаквали 1847 г. да бъде края на 2300 дни, и края на света."¹⁶

2. Настройки на изчисленията

През 1843 г., като резултат от внимателния анализ на времевите пророчески изчисления, били въведени няколко настройки, които постепенно били приети. Първата поправка може да бъде обозначена като концепцията за „пълната година.“ Било разкрито, че е грешка периодът между 457 г. пр. Хр. и 1843 г. сл. Хр. да се изчислява просто чрез събиране на числата, като че те са числителни бройни. Те са числителни редни, които не са отделени от нулева година, така че само една година разделя 1-ва година пр. Хр. от 1-ва година сл. Хр. Така било осъзнато, че, за да може да се съберат 2300 пълни години, е

¹⁶ [Блис], "Пророчески периоди," с. 35. Това било защитавано от Силар Хоули, Мл., един Милъритски лектор ("Не е ли така?" Знамения на времето, 5-ти и 20-ти декември, 1843 г., с. 130-32, 145-49). За редакторската реакция, виж "Средата на седмицата," с. 132, 133. Редакторският екип заявил, че фразата "в средата" (Дан. 9:27) освен "среда" имала няколко други значения, така че някой можел да стигне до заключението, че "разпятието може да е било в средата на седмицата, близо до средата, в края, или само някъде близо до края, дотолкова доколкото критиката на тази фраза може да го фиксира" (пак там, с. 133). Лич се опитал да покаже, че приключването на 2300 дни зависело от силната хронологическа подкрепа за годината 26-27 сл. Хр. като край на 69-та седмица, а не от времето, когато се е случило разпятието ("Вулгарната ера," Знамения на времето, 20-ти декември, 1843 г., с. 150-52. Срв. Редакторска уводна статия, "Среща за бдения," Знамения на времето, 3-ти януари, 1844 г., с. 168). За проучване на не-милъритските тълкуватели относно приключването на Дан. 8:14 в 1847 г., виж Фрум, PFF, IV, 404. срв. почитаемият Дж. Л. Уилсън, Д. Д., "Кога трябва да бъде очистено светилището?" Знамения на времето, 31-ви януари, 1844 г., с. 194, 195.

необходимо да има 457 пълни години преди Христос и 1843 пълни години след Христос. Видно е, че от дадената точка в година 1-ва пр. Хр. до същата точка в 1-ва г. сл. Хр. щяло да има само една цяла година. На същия принцип, от една дадена точка в годината 457-ма пр. Хр. до същата точка в годината 1843-та сл. Хр. би имало 2299 цели години; това е с една година по-малко от 2300 пълни години. . . Затова, ако 2300 години започнели в определена точка от година 457-ма пр. Хр. те нямало да приключат докато не бъдела достигната същата точка в 1844 г. сл. Хр.¹⁷

Втората поправка била свързана с правилната година за парусия. Милървата „еврейска година“ от 21-ви март 1843 г. до 21-ви март 1844 г. първоначално била доста цялостно приета между последователите му. Постепенно, обаче, когато вниманието било насочено към различни еврейски отброявания, цялостната тенденция в дискусиата предпочела караитското пред равинското отброяване, понеже било по-библейско. Приемането на караитското отброяване ги довело до коригиране на датата за разпятието, понеже Фъргюсън, който дотогава бил главен авторитет при Милъртите по отношение датата на разпятието, бил използвал равинското отброяване при нейното определяне.¹⁸ На базата на това, че еврейската пасха била спазвана според равинското отброяване в деня на първата пълна луна след пролетното равноденствие, и, че Христос бил разпънат в петък, Фъргюсън датирал разпятието в 33-та г. сл. Хр. Според караитското преброяване, обаче, пасхата била спазвана на следващото пълнолуние - един месец по-късно, и в такъв случай тя не можела да се падне в петък в 33-та г. сл. Хр., а това превръщало тази година в невъзможна за

¹⁷ Редакторски уводни страници, "Хронология," с. 123. Срв. Хочкис, "2300 дни," МС, 22-ри август, 1844 г., с. 49; Е. Г. Уайт, Духовни дарби, I, 137, 138, 153.

¹⁸ Редакторски уводни страници, "Търнър," с. 149; Хейл, "Последното предупреждение на стража," Адвентен вестител, 10-ти април, 1844 г., с. 77.

разпятието.¹⁹ В тази светлина, възгледът на д-р Уилям Хейлс,²⁰ един духовник и хронолог от Ирландия, който определил годината на разпятието като 31-ва г. сл. Хр. на базата на исторически записи за затъмняването на слънцето, започнал да бъде приеман от всички. Хейл поставял разпятието в средата на 70-та седмица (Дан. 9:27), правейки края на седмицата да се пада в 34-та г. сл. Хр. Тълкуванието му било доста приемливо, защото съответствало на промяната на ударението от 1843-та към 1844-та година, която се случвала по това време.

През зимата на 1843-44 г. била въведена и последната корекция от Самюъл Сноу.²¹ Неговите изчисления се основавали на допускането, че

¹⁹ Редакторски уводни страници, "Средата на седмицата," с. 133, 134. В статията се казва, че астрономическото изчисление на първото пълнолуние след пролетното равноденствие не би могло да се смята като абсолютно доказателство за определянето на точния ден на еврейската пасха, понеже 14-ти Авив бил датиран на 14-я ден след "появата" на луната: "Промяната на луната, рано или късно през деня, би създавала един ден разлика за времето на нейната поява" (пак там.). Срв. Хейл, "Последното предупреждение на стража," с. 77; Редакторски уводни страници, "Еврейската година," Адвентен вестител, 20-ти март, 1844 г., с. 52, 53.

²⁰ Хейлс, Един нов анализ на хронологията . . . , II, 1811 г., с. 564 (срв. Хейлс, Нов анализ, I, 1830 г., с. 98-100; III); Редакторски уводни страници, "Средата на седмицата," с. 136. На базата на една ранна християнска традиция, Хейлс интерпретирал уникалното затъмняване на слънцето като свръхестествено събитие (пак там.; Хейлс, Нова хронология, III, 1830 г., с. 230, 231). Срв. Е. Г. Уайт, Духът на пророчеството, III, 1878 г., с. 163, 164.

²¹ Самюъл С. Сноу (1806-70 г.) станал християнин на 17 годишна възраст и се присъединил към Конгрешанската църква. След преживяван период на скептицизъм, той си възвърнал вярата, чрез едно внимателно изучаване на Милъровите лекции и други писания по темата за Второто пришествие. Той започнал да прогласява спешността на парусията. В 1843 г. станал милъритски лектор. Бил смятан за инициатор на Движението на седмия месец.

указът "да се възстанови и построи Ерусалим" (Дан. 9:25) е бил издаден във втората част на 457 г. пр. Хр. и че 69-та седмица (Дан. 9:25), според концепцията за „пълната година“, приключвала през есента на 27-ма г. сл. Хр., когато Исус започнал службата Си като Месия.²² Той стигнал до заключението, че, ако, тогава, 69-те седмици приключвали през есента на 27 г. сл. Хр., кога можем да очакваме да приключат 2300 дни? Отговорът е ясен. Намалете 483 от 2300, и останалото е 1817. Толкова години оставали да се изпълнят през есента на 27 г. сл. Хр. Тогава добавете към тази дата тези 1817 години, и виждаме, че това ни довежда до есента на 1844 г. сл. Хр.²³

Изчисленията зависят от годината на Възкресението (Дан. 12:11, 12) Сноу също настроил изчисленията към годината 1844-та;²⁴ но макар, че публикувал възгледите си преди пролетта на 1844 г., те не били широко приети преди да мине известно време след първото разочарование.

3. Първото разочарование

Годината 1843-та по Грегорианския календар отминала, без да се осъществят надеждите на мнозина от началото на тази година.²⁵ Но понеже годината на Милър и останалите еврейски години не били

²² Писмо, Самюъл С. Сноу до Саудърт, МС, 22-ри февруари, 1844 г., с. 243. Срв. Хейлс, Нова хронология, I, 1830 г., с. 97. Шестдесет и девет пророчески седмици са 483 пророчески дни или 483 буквални години. Вземайки 457 г. пр. Хр. за начало, приключването на този период било 27 г. сл. Хр.

²³ Писмо, Сноу до Саудърт, с. 243.

²⁴ Пак там., с. 243, 244. Тук той започнал 1290-те дни в 509 г. сл. Хр. и ги приключил през 1799 г., което го довело до заключението, че 1335 дни също приключват през есента на 1844 г. (пак там, с. 244). Срв. Сноу, "Пророческа хронология," Адвентен вестител, 14-ти август, 1844 г., с. 15; А. Флейвъл, "1290-те и 1335-те дни," МС, 12-ти октомври, 1844 г., с. 123. По-късно АСД изтъкували отново Дан. 12:11 с датите 508-ма и 1843-та (виж *infra*, с. 169, 170).

²⁵ Редакторски уводни страници, "Нова година," с. 164.

приключили, очакванията за скорошното завръщане на Христос останали големи и мисионската дейност не забавила темпото си. Обявяванията на конференции били представяни с фразата "ако позволи провидението" или "ако дойде времето."²⁶ Освен това, името на основната периодика - Знамения на времето, било променено, понеже, щом пришествието на Господ е „при вратата“, ние "прогласяваме" неговото приближаване с радост. Тъй като този вестник е налице с първото Обявяване на Адвентната кауза, така както тя била прогласена от г-н Милър и неговите приятели, сега ние възприемаме подходящото заглавие "АДВЕНТЕН ВЕСТИТЕЛ (THE ADVENT HERALD), и Знамения на времето." Ще „известим“ приближаването на Младоженеца чрез пророческото слово, така както Бог ще ни даде светлина, и ще отбележим "знаменията на времето," които показват приближаващото събитие.²⁷

Точно преди разочарованието през пролетта на 1844 г., редакторите на Адвентен вестител възприели името "Адвентисти" като подходящо име за участващите в Милъритското движение. Обосновката за това била следната:

Удобството и уместността изискват да имаме едно име, което ще представя истинността на нашата позиция пред света, отличаваща се от тази на опонентите ни. Нямаме определената цел да бъдем наричани „Милърити,“ - настоящото име, което се прилага за нас от онези, които имат навика да използват прякори, говорейки за съседите си; но от нас има мнозина, които не вярват точно същото както г-н Милър в някои значими подробности. Също и неговото специално желание е да не отличаваме с едно такова прозвище. "Вярващите в скорошното идването на Христос" – което би изразило истинската идея, е твърде

²⁶ Сrv. Хаймс, "Втората адвентна конференция в Бостън," Знамения на времето, 24-ти януари, 1844 г., с. 190; Редакторски уводни страници, "Конференция в Ню Йорк," Знамения на времето, 24-ти февруари, 1844 г., с. 192.

²⁷ Редакторски уводни страници, "Следващ том," Знамения на времето, 31-ви януари, 1844 г., с. 200.

дълго название. Адвентисти, когато под този термин се разбира личното идване на нашия Господ Исус Христос, е както удобно, така и правилно. Неговото удобство е достатъчно явно. То е и подходящо, защото бележи истинската причина за разликата между нас и голямата група на опонентите ни.²⁸

Въпреки че караитското преброяване, което показвало края на еврейската година при новолунието на 17-ти април, 1844 г., било предпочетено в основните Милъритски периодици,²⁹ болшинството от вярващите очаквали 21-ви март, 1844 г. като време за Христовото завръщане. Извън Милъритското движение, 21-ви март бил добре познат и на тази дата имало "доста разпространено очакване за пълно събаряне на цялата система на адвентизма".³⁰ Веднага след като тя отминала, Милър писал, че "времето, така както го изчислих, се изпълни сега; и всеки момент очаквам да видя Спасителя да слеза от небето.

²⁸ Хейл, "Адвентисти," Адвентен вестител, 20-ти март, 1844 г., с. 53. Милър твърдял, че името адвентисти произхожда от Милъритите ("Конференцията в Албъни," Адвентен вестител, 4-ти юни, 1845 г., с. 130).

²⁹ Редакторски уводни страници, "Еврейска година," с. 52, 53; Редакторски уводни страници, "Пролетно равноденствие," с. 68, Редакторски уводни страници, "Нашата позиция," с. 93. Тази позиция била заявена също в един от най-ранните Сабатариянско-Адвентни исторически записи (Бейтс, SAWH, с. 15). Срв. Дабол, Алманах, 1844 г., с. 8. 21-ви март, 1844 г. било приключването на Милъровата пролетно-равноденствена година, която станала разпознаваема в умовете на мнозина като Равинската година ([Лич], "RPA," с. 79). По-късни исторически творби от АСД споменават само 21-ви март, 1843 г. Като първо разочарование; виж Дж. Уайт, Живот, с. 141, 154, Дж. Н. Лафбъроу, Великото Второ Адвентно Движение: Неговият възход и прогрес, 1905 г., с. 150; М. Елсуърт Олсън, История на произхода и развоя на Адвентистите от Седмия Ден, 1925 г., с. 147. Автобиография на Бейтс, с. 294, предпочетена на 17-ти април, 1844 г.

³⁰ [Лич], "RPA," с. 79.

Сега вече няма какво друго да очаквам освен тази славна надежда."³¹ Разочарованието било много реално и припознато от мнозина (включително и от Милър), които честно признали своята грешка. Все пак мнозина останали верни на предстоящото очакване на Христовото завръщане, и ръководителите могли да кажат, че "нашата вяра е непокатима относно реалността на онези събития, които вече трябва да избухнат всеки момент пред нас. А от това ние никога не можем да се откажем." Не само Милъритите (в Америка)³², но и английските "Милърити" преживели едно разочарование, когато Второто пришествие не се случило през пролетта на 1844 г.

Различни причини обясняват факта, че вярата на мнозина останала силна. Първо, въпреки, че болшинството Милърити били убедени, че Второто пришествие ще се случи през 1843 г., имало различни мнения относно конкретната дата. Милъристките издания силно предупреждавали срещу определянето на конкретна дата; но, свободата на изразяването била толкова голяма, че били отпечатвани статии, които защитавали конкретни времена. Това разнообразие на мнения предотвратило прекаленото доверяване в елемента определено време. Второ, въвежданите различни времеви настройки, които, макар и да не били приемани цялостно през 1843 г., избягвали една прекалено явна позиция. Всред тези, както видяхме, били: (1) **Дискусията върху равнинското срещу караитското преброяване и тяхното влияние върху изчисляването на разпятието, което съответно създадо известна несигурност във валидността на края на 70-те седмици като норма за приключване на 2300-те дни;** (2) въвеждането на концепцията за "пълната година", което довело до едно преместване на акцента от годината 1843-та към година 1844-та. И накрая, няколко седмици преди 21-ви март, 1844 г. имало загатване от страна на Милър, за едно възможно забавяне: "Ако Христос дойде, както очакваме, скоро ще

³¹ Редакторски уводни страници, "Ще се откажеш ли сега?" Адвентен вестител, 17-ти април, 1844 г., с. 85; Редакторски уводни страници, "Нашата позиция, с. 92; Милър, "До вярващите във Второто пришествие" в Блис, Милър, с. 256.

пеем песента на победата; ако не, ще бдим, ще се молим, и ще проповядваме докато дойде, защото, скоро, нашето време, и всички пророчески дни ще са се изпълнили."³³

В. Апогеят на Милъритската мисионска дейност

1. "10-ят ден на седмия месец."

Скоро след първото разочарование, Милъритите намерили обяснение, което помогнало за поддържането на вярата им в скорошното Второ пришествие, посредством тяхната интерпретация на Евр. 2:3, който предполагал едно забавяне:

"Защото видението все пак е за едно определено време, но в края" [на пророческите периоди] "ще говори и няма да излъже; макар и да се бави," [повече от тяхното привидно приключване] "чакай го; защото" [когато те се изпълнят] "то със сигурност ще дойде, няма да се забави."³⁴

Когато, след разочарованието, различни Милърити се отрекли от предишните си убеждения, верните изтъкували забавянето като средство за очистване на адвентните вярващи, така че те били "направени способни да разберат кой е обичал идването на Господ."³⁵ Те нарекли периода след 21-ви март, 1843 г. времето на забавянето "когато Младоженецът се бави – Мат. 25:5, с каквото трябвало да бъде

³³ Милър, "Г-н Милър във Вашингтон," Адвентен вестител, 6-ти март, 1844 г., с. 39.

³⁴ Редакторски уводни страници, "Фундаментални принципи," Адвентен вестител, 24-ти април, 1844г., с. 92. (скобите са негови) Срв. Е. Г. Уайт, Духовни дарби, I, 138, 153; пак там., IV, 1864 г., с. 241, 242. Подобна обосновка била използвана през 1843 г. (Редакторски уводни страници, "Ако видението се забави, чакай го," Знамения на времето, 9-ти август, 1843 г., с. 180).

³⁵ Редакторски уводни страници, "Кой би се радвал да види Господ[?]" Адвентен вестител, 17-ти април, 1844 г., с. 86.

сравнено небесното царство, когато 'онзи зъл слуга [имало привиден провал във времето] ще каже в сърцето си: Господарят ми забави идването си."³⁶ Този период бил също обозначен като "твърде малко" (Евр. 10:37), "скоро" (Откр. 11:14), "времето за чакане" (Евр. 2:1, 4), и "денят" (Евр. 10:25).³⁷

Непосредствено след пролетното разочарование, мисионската дейност била съкратена, и все пак Среднощният вик и вестта за Часът на съда продължили да бъдат проповядвани, но без ударение върху определен времеви период. Мисионският тръст сега трябвало да убеди хората да живеят "в постоянна готовност и очакване на Господното идване."³⁸

След няколко месеца, разширилото се чрез Сноу определяне на времето, повишило вниманието на Милъритите. Още през февруари 1844 г., на базата на това, че 69-та седмица (Дан. 9:27) приключвала през есента на 27-ма г. сл. Хр., той сметнал, че Второто пришествие щяло да се осъществи през пролетта на 1844 г.³⁹ През май 1844 г. Сноу изчислил края на 2300 дни през есента на 1844 г., заради възгледа му, че разпятието се е случило в средата на 70-та седмица през пролетта на

³⁶ Редакторски уводни страници, "Нашата позиция," с. 93. (Скобите са негови)

³⁷ Хаймс, "Гилмантоновият празник," Адвентен вестител, 17-ти юли, 1844 г., с. 190.

³⁸ Редакторски уводни страници, "Нашата позиция по отношение на времето . . .," ASR, Май 1844, с. 125.

³⁹ Срв. Сноу, "Пророческа хронология," с. 15. Сноу започнал да пропагандира своите нови проникновения през януари 1844 г. (Писмо, Сноу до Саудърт, МС, 27-ми юни, 1844 г., с. 397).

31-ва г. сл. Хр., а 70-та седмица е приключила през есента на 34-та г. сл. Хр.⁴⁰

През август, 1844 г., Сноу издал едно списание – Истинският Среднощен Вик, с конкретната цел да прогласи тази вест. В своята експозиция Сноу допуснал, че започването на 2300 дни и 70-те седмици трябвало да бъде датирано от времето на "обнародване и влизане в сила" на указа (Дан. 9:25) в Юдея, а не от времето, когато указът бил издаден за първи път.⁴¹ Той открил, че времето, когато указът е влязъл в сила е както следва:

От Ездра 8:8, 9 научаваме, че Ездра започнал да възлиза [към Ерусалим] на първия ден от първия месец, и пристигнал в Ерусалим на първия ден от петия месец, в 7-та година на Артаксеркс, 457 г. пр. Хр. Когато пристигнал в Ерусалим той назначил магистрати и съдии, и възстановил юдейската държава, под протекцията на персийския цар, тъй като бил напълно оторизиран от указа на Артаксеркс да извърши това. Това изисквало известно, макар и, кратко време, и ни довежда до точката, когато, възстановяването стартирало и започнал строежа на улиците и стената. Седемдесетте седмици са разделени на три части: 7 седмици, 62 седмици, и 1 седмица - виж Дан. 9:25. Връзката показва, че 7-те седмици били определени за съграждането на улицата и стената. Затова

⁴⁰ Сноу, "Скъпи братя в адвентната вяра," МС, 2-ри май, 1844 г., с. 353 [335]. Тук той определил годината 31-ва сл. Хр. чрез датиране царуването на Тиберий, служението на Йоан Кръстител, и Христовата служба от 3 1/2 години. Срв. Сноу, "Пророческа хронология," МС, 19-ти септември, 1844 г., с. 87.

⁴¹ Сноу, Истинският Среднощен Вик, 22-ри август, 1844 г., с. [2]. За допълнително изучаване значимостта на указите на Кир, Дарий I-ви, и Артаксеркс за "излизането на заповедта да се възстанови и построи Ерусалим" (Дан. 9:25), виж Ендрюс, Заповедта да се възстанови и построи Ерусалим, 1865 г.

те започнали когато се захванали да строят, през есента на 457 г. пр. Хр.; от тази точка, 2300 години достигат до есента на 1844 г. сл. Хр.⁴²

Сноу поставил като основа друг метод за удостоверяване на това изчисление на връзката между датата на разпятието и приключването на 70-те седмици. Той поставил приключването на 69-та седмица във времето за "изявата на Месията", когато "Исус започнал да прогласява евангелието в Галилея, през есента на 27-ма г. сл. Хр."⁴³ Три и половина години по-късно, в средата на 70-та седмица (Дан. 9:27), "Исус направил жертвата и приносят да престанат, принасяйки себе си на Бога като Агне, без недостатък, на кръста." **Сноу приел възгледа на д-р Хейл, че разпятието се е случило през пролетта на 31-ва г. сл. Хр. и заявил, че това се потвърждавало от караитите.**⁴⁴ Той идентифицирал заветът от Дан. 9:27 с "новия завет, т. е. евангелието" а потвърждението му показвало неговото учредяване "на твърда основа" през време на 70-та седмица, когато "заветът бил потвърден от Христос в половината на седмицата, а в другата половина от апостолите."⁴⁵ Приключването на 70-та седмица се случило през есента на 34-та г. сл. Хр., когато Павел бил обърнат и станал последният апостолски свидетел за

⁴² Сноу, Истинският Среднощен Вик, с. [2]. Срв. Е. Г. Уайт, Великата борба, с. 327, 398, 399. За едно скорошно научно изследване от двама АСД, което защитавало годината 457-ма пр. Хр. заради пътуването на Ездра в 7-та година от царуването на Артаксеркс, виж Зигфрийд Х. Хорн и Лин. Х. Ууд, Хронологията на Ездра 7-ма глава, 2-ро издание., прегл., 1970 г.

⁴³ Сноу, Истинският Среднощен Вик, с. [3]. Сноу добавил, че самият Исус казал на Юдейския народ кога е приключил периодът от 69 седмици, прогласявайки: "Времето се изпълни" (Марко 1:14, 15; Мат. 4:12, 17; Деян 10:37). Срв. Е. Г. Уайт, Великата борба, с. 327

⁴⁴ Сноу, Истинският Среднощен Вик, с. [3].

⁴⁵ Пак там.

потвърждаването на завета.⁴⁶ От края на 70-та седмица той достигнал до есента на 1844 г.:

Тъй като Исус Христос бил разпнат посред, или в средата на седмицата, и в дена на пасхата, който бил четиринадесетия ден на първия месец, от това следва, че седмицата е започнала в 7-я месец на 27-ма г. сл. Хр., и е завършила в 7-я месец на 34 г. сл. Хр. . . А от 7-я месец на 34-та г. сл. Хр., 1810 години достигат до 1844 г. сл. Хр.⁴⁷

Въпреки че тези изчисления показвали сезона, в който щяло да се състои Второто пришествие, точната дата била определена от Сноу, чрез типологическия аргумент, който бил изложен от Милър повече от година преди това. Милър бил показал, че юдейските празници са предобрази, които трябвало да се изпълнят от Христос, както при първото, така и при Второто Му идване. Според Сноу, пролетните предобрази, които се били изпълнили при Първото идване, били: (1) Пасхата с нейния образ в смъртта на Христос като пасхално Агне (1 Кор. 5:7); (2) принасянето на първите плодове от жетвата на сутринта след съботата (Лев. 23:6, 7, 10, 11) в неговия образ във възкресението на Христос като първи плод от мъртвите (1 Кор. 15:20-23); (3) празникът на Седмиците (Лев. 23:15, 16), виждан като годишнина на Господното слизане на планината Синай при даването на закона, с неговия образ в слизането на Светия Дух на Петдесетница.⁴⁸ Обаче, есенните предобрази, които били съблюдавани в седмия месец на юдейската година, никога нямали своето изпълнение в образа. Единственото обяснение за това той намерил в допускането, че те трябвало да се изпълнят при Второто пришествие. Предобразът на Деня на Умилостивението – Йом Кипур, бил това, което довело Сноу до изчисляването на точната дата на Христовото

⁴⁶ Пак там., с. [4]. Срв. Е. Г. Уайт, Великата борба, с. 328.

⁴⁷ Сноу, Истинският Среднощен Вик, с. [4].

⁴⁸ Пак там. За типологическата значимост на Мойсеевите институции, виж [Хейл], "Седмият месец," с. 52, 53, 60-62; Редакторски уводни страници, "Ето! Младоженецът идва!" Адвентен вестител, 9-ти октомври, 1844 г., с. 78, 79.

завръщане, заявявайки, че в Деня на умилоствението – 10-ят ден на седмия месец, първосвещеникът е влизал в най-святото място на скинията, представяйки кръвта на жертвата пред престола на милостта (умилювалището), след което, на същия ден, излизал и благославял очакващото събрание на Израил. Виж Лев. 9:7, 22, 23, 24, и Лев. 16-та гл.; Евр. 5:1-6, и 9:1-12, 27, 28. Важната идея в този предобраз е завършването на примирението при излизането на първосвещеника от святото място. Първосвещеникът бил предобраз на нашия Първосвещеник - Исус; най-святото място е предобраз на самото небе; а излизането на първосвещеника е предобраз на второто идване на Исус, за да благослови неговия народ, който го очаква. **Тъй като това било на десетия ден от 7-я месец [караитско отброяване], така на този ден Исус ще дойде със сигурност, защото нито една точка от закона няма да пропадне. Всичко трябва да се изпълни.**⁴⁹

Вярването, че Христос, като образ на Първосвещеника, бил влязъл в най-святото място на небесното светилище след Своето възнесение, за да извършва ходатайствената Си служба, било едно по-скоро масово вярване. Милъритите стигнали до заключението, че, след завършването на това служение, Христос щял да излезе от най-святото място, за да благослови народа Си, точно както правел, според тяхната екзегетика,

⁴⁹ Сноу, Истинският Среднощен Вик, с. [4]. Сrv. Хочкис, "Пророчески периоди," с. 38, 39; Пийви, "Седмият месец," МС, 12-ти септември, 1844 г., с. 75; Пийви, "Младоженецът," с. 103, Сторс, "Излезте да Го посрещнете," Библейки проучвател, 24-ти септември, 1844 г., с. [1]; Редакторски уводни страници, "Младоженецът," с. 79; Редакторски уводни страници, "Предобрази," с. 116, 117; Милър, "Писмото на брат Милър относно седмия месец," МС, 12-ти октомври, 1844 г., с. 122; Хейл, "Избелване," с. 82, 83, Редакторски уводни страници, "Обръщение към обществото," Адвентен вестител, 13-ти ноември, 1844 г., с. 109, 110. Празникът на Шатрите, който започнал на 15-я ден от 7-я месец (Лев. 23:34, 43), Сноу изтъквал като "предобраз на сватбената вечеря на Агнето; която ще се празнува в Новия Ерусалим - скинията на Бога, която трябва да бъде с хората" (Истинският Среднощен Вик, с. [4]).

първосвещеникът на земното светилище след като завършвал умилоствителната си служба на 10-я ден от седмия месец.⁵⁰

2. „Истинският Среднощен вик.“

В продължение на четири месеца изчисленията на Сноу привличали само малко внимание. На лагерната среща в Екзетер (12-17 август, 1844 г.), обаче, неговата точна дата за Христовото завръщане въодушевила много Милърити с огромен ентузиазъм, довеждайки тяхното мисионско начинание до връхна степен. Техният отклик, като цяло, бързо започнал да бъде познат като Движението на седмия месец.⁵¹ Макар че Милъритските ръководители видели някаква стойност в позицията на Сноу, те били скептични по отношение на подновения акцент върху времето, и посочили, че "в предвид уверението на нашия Спасител, че не знаем 'деня или часа,' или, както някои прочитат това, никой 'не го изявява,' трябва да се поколебаем преди да се почувстваме оторизирани да се опитваме да 'изявяваме' самия ден."⁵² Няколко седмици преди очакваното събитие, обаче, ръководителите се присъединили към Движението на седмия месец и позволили възгледите на Сноу да бъдат отпечатани в основните

⁵⁰ Идеята че Христос щял да влезе в свящото място в действителния Ден на умилоствителното била отхвърлена (Хейл, "Избелването," с. 83).

⁵¹ Блис, "Движението на седмия месец . . .," ASR, Януари, 1845 г., с. 267.

⁵² Уводни страници на редактора, "Лагерната среща в Екзетер," Адвентен вестител, 21-ви август, 1844 г., с. 20. Относно скептицизма на Лич за възгледите на Сноу, виж "Седмият месец," Адвентен вестител, 21-ви август, 1844 г., с. 21; "Избавлението на седмия месец," Адвентен вестител, 11-ти септември, 1844 г., с. 46, 47.

Милъритски издания, отдавайки им пълната си подкрепа.⁵³ След като Сноу повлиял на британските „Милърити“, те също отдали внимание на темата за 10-я ден на седмия месец.

Това ентузиазирано пробуждане на мисионското начинание било изтълкувано като точно изпълнение на притчата за десетте девици от Мат. 25-та глава, и било разпознато като Истинският Среднощен Вик. Според Сторс, прогласеният по-рано Среднощен вик "бил само сигналът. СЕГА Е ИСТИНСКОТО ПРОЗВУЧАВАНЕ: и, о, колко тържествен е този час."⁵⁴ Той вече не тълкувал символа на десетте девици от притчата като цялото човечество, както бил направил Милър,⁵⁵ но като "изповядващите се за вярващи в пришествието през '1843 г."⁵⁶ След първото разочарование, той усетил, че девиците са влезли във времето на бавенето, защото всички те задрямали и заспали по темата за точното време на Второто пришествие, но Истинският среднощен вик ги събудил посреднощ, така че вярващите в скорошното завръщане на Христос започнали да изследват библиите си, за да удостоверят новото разбиране за точната дата на парусия.

Сторс посочил, че притчата осигурява хронологията за времето на забавянето и обяснението за Истинският среднощен вик на Движението на седмия месец. Времето на забавянето, настоявал той, щяло да трае половин година, защото нашият Господ казва "в полунощ," докато Младоженецът се бавеше. Това видение било видението за "2300 денонощия," или дни. Една „вечер“, или нощ, е половината от онези пророчески дни, и следователно това са шест месеца. Това е

⁵³ Редакторски уводни страници, "Седмият месец," Адвентен предвестник и Среднощен сигнал за тревога [август? 1844 г.], с. 7, 8. Срв. по-горе, с. 81.

⁵⁴ Сторс, "Излезте," с. [1]. Изложението на Сторс върху Мат. 25-та гл. било препечатано в главните Милъритски издания.

⁵⁵ Виж по-горе, с. 40.

⁵⁶ Сторс, "Хронологията на Господ," МС, 3-ти октомври, 1844 г., с. 102.

цялото време на забавянето. Настоящият силен вик за времето започна около средата на юли, и се разпространи с голяма бързина и сила, и е придружаван от демонстрация на Духа, каквато не съм виждал никога откакто бе вика от "1843-та година." Сега е буквалното: "излезте да го посрещнете."⁵⁷

По този начин времевият елемент "посреднощ" (Мат. 25:6) бил изтълкуван в контекста на 2300 дни на Дан. 8:14 и според принципа ден-година. Началото на времето на забавянето той датирал през "март или април" 1844 г., а приключването на 10-я ден от седмия месец като такова, което не е „далече от 22-ри или 23-ти октомври: може и по-скоро."⁵⁸ **Сторс заявил, че Среднощният вик започвал „в полунощ“, в**

⁵⁷ Сторс, "Излезте," с. [2]. Срв. Редакторски уводни страници, Адвентен вестител, 30-ти октомври, 1844 г., с. 93; Дж. Уайт, Живот, с. 165; Е. Г. Уайт, Духовни дарби, том IV, с. 248; Е. Г. Уайт, Великата борба, с. 398, 426-28. Според Бейтс, Сноу предал Истинският среднощен вик в скинията в Бостън към 20-ти юли, 1844 г. След това той бил представен на една лагерна среща в Конкорд, Ню Хемшир, към първи август преди да бъде представен в Екзетър (SAWH, с. 30).

⁵⁸ Сторс, "Излезте," с. [2]. За да изчисти несигурността за точното датирание на 10-ят ден на седмия месец по Грегорианския календар, Хейл обявил 22-ри октомври, 1844 г. за еврейския ден на Умилостивението според караитското отброяване ("Седмият месец," с. 60). Въпреки че редакторът на Среднощен вик предложил 23-ти октомври, 1844 г. (Редакторски уводни страници, "Еврейската година," с. 117), в списанието се съдържали статии в които за парусия се предпочитала датата 22-ри октомври. Съществувало и предположението, че събитието би могло да се случи между 22-ри и 24-ти октомври (Редакторски уводни страници, "Времето в Ерусалим," MS, 19-ти октомври, 1844 г., с. 132). В последният брой преди точното събитие, бил предпочетен 22-ри октомври (Хаймс, "Безпокойства при Шатороазпъване," MS, 19-ти октомври, 1844 г., с. 136). Заради обстоятелства свързани с вариации на луната и узряването на жетвата, чрез която била определяна Караитската година, понякога можело да стане така, че караитската и равинската година да започнат при едно

средата на времето на забавяне в „последната част на юли," когато Бог вложил този вик в сърцата на някои от служителите си, и те видели, от Библията, че Бог е дал хронологията на времето на забавянето, и неговата продължителност. Тогава това е в Мат. 25-та глава – "Посреднощ се нададе вик, ЕТО, МЛАДОЖЕНЕЦЪТ ИДВА; ИЗЛЕЗТЕ ДА ГО ПОСРЕЩНЕТЕ." Ето че последното предупреждение вече звучи!!⁵⁹

Историческото изпълнение на Мат. 25-та гл. било това което дало увереност на Милъритите, че са изпълнили жизнено важна част от консумацията на историята на спасението. Самоидентификацията на онези, които участвали в Движението на седмия месец с девиците в притчата, до голяма степен обяснява защо скорошността на Христовото завръщане не е парализирала тяхната мисионска активност. В притчата, спящите девиси били събудени от прогласяването на среднощния вик във връзка с идването на Младоженеца. **На проповядващите Истинския среднощен вик това показвало, че, с тяхната вест за определено време за идването на Младоженеца, те имали отговорността да събудят спящите девиси.** Само-разбирането, че си част от едно пророческо движение, било онова, което особено превърнало горещите им есхатологически очаквания в един ревностен мисионски ентузиазъм. Затова Сторс можел да разкаже, че това последно предупреждение напредвало през септември 1844 г. "с бързината на светкавица."⁶⁰ Той заявил относно неговите отражения върху вярващите:

Там където този вик обхващал сърцето, земеделците оставяли своите земи със стърчащите им насаждения, за да излязат и да дадат сигнал – а също и занаятчиите своите работилници. Има силен плач, със сълзи, и

и също новолуние. Последницата от това била идеята, че дори съществувала възможност 7-ят месец да започне с новолунието през септември, 1844 г. (Пийви, "Седмият месец," с. 75). Срв. Редакторски уводни страници, "Седмият месец," Адвентен вестител, 11-ти септември, 1844, с. 45.

⁵⁹ Сторс, "Излезте," с. [2].

⁶⁰ Сторс, "Хронологията на Господ," с. 102.

едно посвещение на всички към Бога, на каквото не съм бил свидетел никога. Има такава увереност в тази истина, каквато никога не съм усещал в същата степен при предишния вик; и един плач или затрогваща слава в него, която надминава всяко разбиране, с изключение разбирането на онези, които са го почувствали.⁶¹

През това време дори "кутиите за тютюн, емфие и лулите" били пожертвани, понеже употребата им била сметната за "един безсмислен и суетен навик", който нито облагодетелствал тялото, нито прославял Бога.⁶²

Не изглежда да са си представяли едно световно прогласяване на Истинския среднощен вик (че времето ще е толкова скоро), но мнозина направили всичко възможно да предупредят останалите. Основният тласък и цел на тази последна предупредителна мисия, според Сторс, трябвало да събудят девиците - онези, които вярвали в адвентната вест от 1843 г.⁶³ По отношение спасението на човека, цялостното усещане всред участниците в Движението на седмия месец изглежда е, че онези, които обичали Христос и Неговата поява щели да демонстрират този факт като приемат вестта за скорошното лично завръщане на Христос и да се отделят от падналия Вавилон, преди вратата на благодатта да се е затворила и съдбата на човешкия живот да бъде решена завинаги.

3. Второто голямо разочарование

Малко преди очакваното събитие, почти всички Милърити взели участие в прогласяването на Истинския среднощен вик на Движението на седмия месец, и било заявено, че "времето беше

⁶¹ Сторс, "Излезте," с. [2].

⁶² Бейтс, SLG, 1849 г., с. 67.

⁶³ Сторс, "Излезте," с. [1].

почти повсеместно прието от всички адвентисти."⁶⁴ Милър очаквал, че благодатното време за човечеството ще завърши няколко дни преди 22-ри октомври, и заявил: "Аз съм на твърдото мнение, че следващият [13-ти октомври] ще бъде последният Господен ден, в който грешниците ще имат благодат, и, че в рамките на десет или петнадесет дни оттогава нататък те ще видят онзи, когото са мразели и презирали."⁶⁵ На 16-ти октомври, редакторите на Адвентен вестител изразили следните идеи:

Чувстваме, че достигнахме до най-тържествената и важна криза; и от светлината, която имаме, ние сме твърди в убеждението, че десетият ден на седмия месец трябва да въведе славното явление на великия Бог и нашия Спасител Исус Христос. Затова сега ние усещаме, че делото ни е завършило, и, че всичко, което трябва да направим е да излезем да посрещнем Младоженеца, и да разпалим добре светилниците си. . . . Сега усещаме, че всичките ни борби са приключили, че битката вече е извоювана, и войната е приключила. Сега желаем да се смирим под могъщата ръка на Бога, за да можем да бъдем приети при идването Му.⁶⁶

Когато вторникът на 22-ри октомври отминал, Милъритите преживели много голямо разочарование, което може да бъде описано най-добре от онези, които са го преживели. Хайръм Едсън – един милърит с Методистко минало, казал: Очакванията ни бяха големи, и така ние чакахме нашия идващ Господ докато часовникът удари 12 полунощ. Тогава денят беше отминал и

⁶⁴ Редакторски уводни страници, "Срещите в палатката," Адвентен вестител, 16-ти октомври, 1844 г., с. 88.

⁶⁵ Милър, "Седмият месец," с. 122. Срв. Бейтс, SAWH, с. 40, 41.

⁶⁶ Редакторски уводни страници, "До нашите читатели," Адвентен вестител, 16-ти октомври, 1844 г., с. 88.

разочарованието ни стана сигурно. Най-скъпите ни надежди и очаквания бяха пометени, и върху нас дойде един такъв плачевен дух, какъвто не съм преживявал никога преди това. Изглеждаше така сякаш загубата на всички земни приятели не би могла да се сравни с това. Плакахме отново и отново, до изгрева. Размишлявах в сърцето си, като си казвах: Моето адвентно преживяване беше най-богатото и най-яркото от всичките ми християнски преживявания. Ако то се е оказало провал, какво струва останалата част от християнската ми опитност? Дали Библията се оказа провал? Няма ли Бог, няма ли небе, няма ли златен град, който е наш дом, няма ли рай? Дали всичко това е една хитро измислена басня? Няма ли реалност за най-скъпите ни надежди и очаквания на тези неща? Така ние имахме нещо, за което да скърбим и да плачем, щом всичките ни скъпи надежди бяха изгубени.⁶⁷

Някои милърити се отрекли от своите вярвания и те, или се върнали при предишните си църкви, или напълно отхвърлили християнската вяра. Обаче мнозина от онези, които се били отделили от църквите, останали верни, очаквайки завръщането на Христос, което можело да се случи всеки момент. Сега по-голямата част от вниманието им била насочена към насърчаване един на друг и към очакване на знаци, които щели да покажат настъпването на Второто пришествие.

Г. Обобщение

По време на периода 1843-44 г. се осъществил преход в еклезиологията на милъритите. Концепцията за Вавилон била формулирана теологически във връзка, както с римокатолическата църква, така и с протестантските църкви.

⁶⁷ Едсън, MS (Недовършено), Преживяване в адвентното движение, без дата, с. 8, 9. Срв. Дж. Уайт, Живот, с. 180-82.

Отхвърлянето на прогласяването на Среднощния вик, вестта за Часа на съда, и бързо разрасналото се анти-милъритско чувство сред протестантите довели до заключението, че техните църкви не само са станали част от Вавилон, но и, че падението на Вавилон е било една настояща реалност. Това добавило ново измерение към милъритското мисионско прогласяване: призивът към Божия народ да се отдели от Вавилон.

В този кризисен период били осъществявани различни опити да се открие точната дата за Христовото завръщане, и били използвани различни системи за датиране, за да се определят, както лимитите на годината 1843-та, така и конкретното време в тази година, когато е трябвало да се случи Второто пришествие. Били извършвани много настройки на времето през тази година. Провалът при дадено определяне на време не намалявал надеждите и мисионската ревност на повечето милърити, защото те били убедени, че Второто пришествие трябва да се случи през 1843 г. Всеки неуспех ги приближавал към парусията, съдържайки мисълта, че на следващото определяне на време би могло да се гледа с още по-голямо очакване от предишните. Тези очаквания били превърнати в активна мисия за предупреждаване на останалите относно приближаващите събития, защото те осъзнавали своята отговорност за спасяването на човечеството. По този начин тези настройки на времето изиграли важна роля в мисионската дейност. Когато краят на 1843-та отминал окончателно, без появата на Христос, милъритите преживели всеобщо разочарование. При някои от тях мисионските старания намалели. **Следващите настройки на времевите изчисления и едно изследване на очистиането на светилището в светлината на типологическите изводи на старозаветния Ден на умилостивението за Христовата първосвещеническа служба довели до най-важното движение определящо времето – Движението на седмия месец – което**

предсказвало, че Второто пришествие ще се случи на 22-ри октомври, 1844 г., на 10-я ден от седмия месец от еврейската караитска година. Това движение, което довело до едно голямо пробуждане на мисионския ентузиазъм, било идентифицирано като Истинският среднощен вик и изтъкувано като изпълнение на притчата за десетте девици. Стимулирани от убедителни аргументи, милъритите излезли напред с един последен опит да прогласят тяхната предупредителна вест. Когато Христос не се върнал в предсказаното време, второто, или голямото разочарование, станало реалност.

Движението на седмия месец, Среднощният вик и Караитският календар

От всички големи религиозни движения от дните на апостолите насам никое не е било по-изчистено от човешки несъвършенства и от сатанински коварства, както движението от есента на 1844 година. Дори и сега, след толкова много време, всички, участвали в движението и удържали твърдо истината, все още чувстват свящото влияние на онова благословено дело и свидетелстват, че то беше от Бога. Великата борба, с. 402, Параграф 30

Докато се молех на семейния олтар, Светият Дух ме осени и ми се струваше, че се издигам все по-нагоре и по-нагоре, високо над тъмния свят. Обърнах се да видя къде е адвентният народ в този свят, но не можах да го намеря. Тогава чух глас да ми казва: “Погледни пак, но гледай малко по-високо”. Повдигнах очите си и видях една права и тясна пътека, простираща се високо над света. Адвентният народ пътуваше по тази пътека към святия град, който се намираще на другия край на пътеката. Зад пътуващите адвентисти, в началото на пътеката, **имаше блестяща светлина, за която един ангел ми каза, че представлява “среднощният вик”**. Тази светлина **огряваше цялата пътека и беше светилник за нозете им**, за да не се спъват. Докато продължаваха да гледат към Исус, Който вървеше точно пред тях, водайки ги към града, те бяха в безопасност. Ранни писания, с. 14, Моето първо видение – Параграф 2